

ПРОЛОГ
❄️ КАЛЕБ ❄️

*Любе Різдо,
я зневажаю тебе.
Жорстоко? Можливо.
Але чому мене повсюди переслідують твої
дратівні пісеньки й зворушливі чарівні історії
про сім'ю та єдність?
Чому всюди, хоч куди глянь, мерехтливі вог-
ники, блискучі кульки й радісні діти?
Чому ж ми так мусимо годинами стояти
на морозі, щоби побачити, як мер міста засві-
тить одну-єдину ялинку? У цю мить усі вже
знають, яка на вигляд ялинка із запаленими
вогнями — щонайменше дюжина їх розкидана
вздовж білих парканів на Мейн-стріт.*

І найважливіше: чому твої віддані шанувальники — у потворних різдвяних светрах, зі свіжоспеченими, невміло прикрашеними пряниками — переслідують мене містом і цікавляться, кого я цілуватиму під омелою цього року?

Відповідь — нікого.

НІКОГО!

Цей поїзд пішов багато років тому, коли я зіпсував те єдине, що було хороше в моєму житті. Тому, якщо хтось мене слухає, якщо хтось хоче запропонувати тимчасову полегкість від цих веселоців, від цих піднесених радощів, відомих також як моє особисте чистилище, я буду вдячний.

*Щиро —
твій **Скрудж***

— Що пишеш? — питає Арден, коли заходить у мою крамницю будівельних матеріалів.

Я підіймаю голову й бачу сімдесятирічного листоношу в червоно-зеленій смугастій водолазці під сорочкою для боулінгу.

Ага, навіть мої найближчі друзі, попри сорокарічну різницю у віці, не можуть втриматися від вимушеної необхідності весело проводити час.

— Нічого, — відповідаю я, зминаю лист і викидаю його у смітник. Чому я гадав, що мені полегшає від фіксування на папері свого презирства до святкового різдвяного періоду? — Ти готовий?

Арден бере сумку для боулінгу й усміхається.

— Готовий. Але ти, схоже, ні. Де твоя сорочка для боулінгу?

— У машині. Перевдягнуся, коли доберемося.

— Було б краще, якби ми прийшли на вечір боулінгу вже вбрані. Страхітливіше.

Я важко зітхаю і кладу обидві руки на касу.

— Ардене, я щойно промучився дві години, бо допомагав кучерявим бабусям у святкових жилетах обирати різдвяні гірлянди, в яких вони, на мою думку, матимуть найкращий вигляд під час різдвяного параду, що цього тижня відбудеться в спільноті для літніх людей. Дай мені спокій хоч на секунду.

— Знаєш, «Різдво — дурниці й нісенітниця»* було б менш багатослівним.

— Візьму до уваги, — відповідаю я. — Дай мені закрити касу, а тоді я відвезу твою зморшкувату дупу в Порт-Сноу.

Коли я витягаю касу й несу її в підсобку, Арден вигукує:

* Алюзія на епізод з «Різдвяної історії» Ч. Дікенса, в якому дядечко Скрудж з обуренням реагує на різдвяні привітання племінника. — Прим. пер.

— Ця твоя хамська прикра поведінка останнім часом не має нічого спільного з тим, що Нола Біслі повернулася в місто, еге ж?

Я зупиняюся, м'язи моєї спини напружуються, руки міцніше стискають касу.

Чи має моя паскудна поведінка — разом із божевільним листом до Різдва — щось спільне з тією, що пішла, з жінкою, яка щойно повернулася до нашого маленького зимового містечка в самому серці штату Мен?

Безумовно, має.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

❄️ *НОЛА* ❄️

— Поглянь на цих фігуристих чоловічків, — каже бабуся Луїза й перебирає численні декорації в крамниці «Вічне Різдво».

Цього ранку ми заїхали в Порт-Сноу, щоб зазирнути у «Лобстер Лендінг» — улюблений у нашому куточку світу сувенірний магазин, що славиться своєю м'ятною помадкою. Бувши палкими шанувальниками цієї помадки, ми мали стояти першими в черзі, тобто бабуся Луїза мала бути першою в черзі. І завдяки своїй тростині, прикрашеній до свят, немов справжня цукеркова тростина, вона прибирала людей зі свого шляху й просто розігрувала карту бабусі, що насправді давала їй право ігнорувати суспільний стандарт «тримати свою тростину при собі», не отримуючи за це відплати.

Я зиркаю в бік бабусі Луїзи й бачу, що вона про- водить вказівним пальцем по вирізьбленій скляній прикрасі у формі чоловічка, — новинці, яку щороку продають у крамниці «Вічне Різдво». І щороку бабу- ся Луїза нею милується.

— Може, ти здасися нарешті й купиш собі таку? — запитую я.

— Не мели дурниць, — вона кладе чоловічка на місце. — Тридцять два долари — обурлива ціна за таку прикрасу. До того ж я з тих жінок, чиї прикраси є втіленням розкоші та класу. У моїй вітальні немає місця для такого язичницького різдвяного декору.

— А як щодо спальні? — запитую я й підштовхую її плечем.

Бабуся Луїза усміхається, її яскрава рожева пома- да розтягується по губах.

— Це вже інша історія, — ми сміємося, і вона бере мене під руку. — Як прекрасно звучить твій сміх. Зда- ється, я не чула його відтоді, як ти сюди переїхала.

— Не було з чого сміятися, — відповідаю я.

І це правда. Після того як Кріс вигнав мене з на- шої вишуканої квартири на Верхньому Іст-Сайді, коли ми зрозуміли, що наші цілі на майбутнє різняться, — спойлер: я хотіла сім'ю, а він — ні, — мені не було куди йти. Не маючи вибору, я повернулася до свого рідного міста, у Брайт-Гарбор, штат Мен. Брайт-Гарбор із насе- ленням близько восьмисот життєрадісних любителів

втручатися в чужі справи межує з Порт-Сноу, одним із найвідоміших міст на північному сході. Повернен- ня було пов'язане з певними викликами. По-перше, тепер я живу в занедбаному будинку, де колись ми- нало моє дитинство, й допомагаю батькам цей дім ре- монтувати. Зараз батьки відпочивають на Флорида- Кіс і, оскільки вони переїхали до меншого котеджу прямо на узбережжі, ремонтом займаюсь я. Знаю, що не повинна скаржитися, — я можу працювати де завгодно як дизайнерка-фрилансерка, — але тепер, після повернення в місто, мені доводиться ухиляти- ся й уникати запитань усіх, кому цікаво, чому я по- вернулася в Брайт-Гарбор, водночас ігноруючи свят- ковий настрій, який, схоже на те, підстерігає мене за кожним рогом. Бабуся Луїза — єдина, кого я не можу уникнути, бо вона мені цього не дозволяє. Але найгір- ше — і я говорю про справді найгірше — це постій- но панікувати через те, що я нашттовхнуся на Калеба Батлера, неофіційного серцеїда Брайт-Гарбора, хлоп- ця, який розбив мені серце.

Бабуся Луїза поплескує мене по руці, коли я виво- джу її з магазину і ми йдемо в напрямку Мейн-стріт.

— Ми повернемо тебе в норму в найкоротший тер- мін. Хай там як, різдвяний дух має тебе збадьорити.

— Не знаю, бабусю, — відказую я, пробираючись крізь натовп покупців, які роблять закупи в остан- ню хвилину перед великим днем. — Не впевнена,

що в цьому святі є багато речей, які піднімуть мені настрій. Радше нагадають, що мене кинув пихатий міський хлопець, який, як я думала, збирався освідчитися мені 24-го.

— Звідки в тебе ця думка?

— Від тебе, — кажу я. Бабуся Луїза — романтик. — Ти ж дзвонила мені на початку місяця й розповіла про сон, в якому я на Святвечір назавжди пов'язала себе з коханням усього мого життя.

— Ага, однак це можна вільно інтерпретувати. Я не називала ніяких імен.

Я закочую очі.

— Хочеш зайти в «Снігову випічку» і взяти по чашечці гарячого шоколаду?

— Хіба поїздка в Порт-Сноу мине без райського гарячого шоколаду Рут?

— Не мине, — відказую я, і ми прямуємо до кав'ярні, розташованої всього за кілька дверей від нас, і дорогою бачимо в кожній вітрині іншу версію Різдва. У книгарні навіть поставили ялинку зі старих сторінок і переплели її гірляндами від пня до верхівки.

Ці магазини — лише маленька частинка святкового й веселого духу громади. Відомий мальовничою атмосферою маленького містечка, Порт-Сноу прикрашений мерехтливими вогнями й зеленими гірляндами. Святкова музика лине через динаміки, встановлені вздовж Мейн-стріт, і створює відчуття неймовірного затишку.

Така атмосфера повинна зігрівати душу кожного, хто прогулюється вулицями міста.

На жаль для мене, вона не здатна розтопити моє крижане серце.

— О, глянь, це ж Міртл, — каже бабуся Луїза. — Ти чула, що в неї новий хлопець? Він шие собі штани, бо це дешевше, ніж купувати. Так-от, коли хлопець днями на базарі брав туалетний папір, у нього розійшовся шов. Цей тріск було чути за милю, — бабуся Луїза відпускає мою руку й махає Міртл. — Здоров, Міртл. Як там штани Едвіна?

Бідолашна Міртл — і Едвін, якщо вже на те пішло — просто йде у справах...

О.

Боже.

Мій!

Прямо за Міртл з її неординарною зачіскою, з якої врізнобіч стирчать цукеркові палички, стоїть не хто інший, як чоловік, якого я намагалася уникати, чоловік, який розбив мені серце, єдиний і неповторний Каліб Батлер. Зараз він розмовляє з Арденом, старим добрим листоношею Брайт-Гарбора, та вони швидко наближаються.

Йому не можна мене помітити. Я не готова до будь-яких незручних контактів з ним.

Я не маю часу на роздуми, тож відвертаюся від бабусі Луїзи, обхоплюю ліхтарний стовп, наче Джин